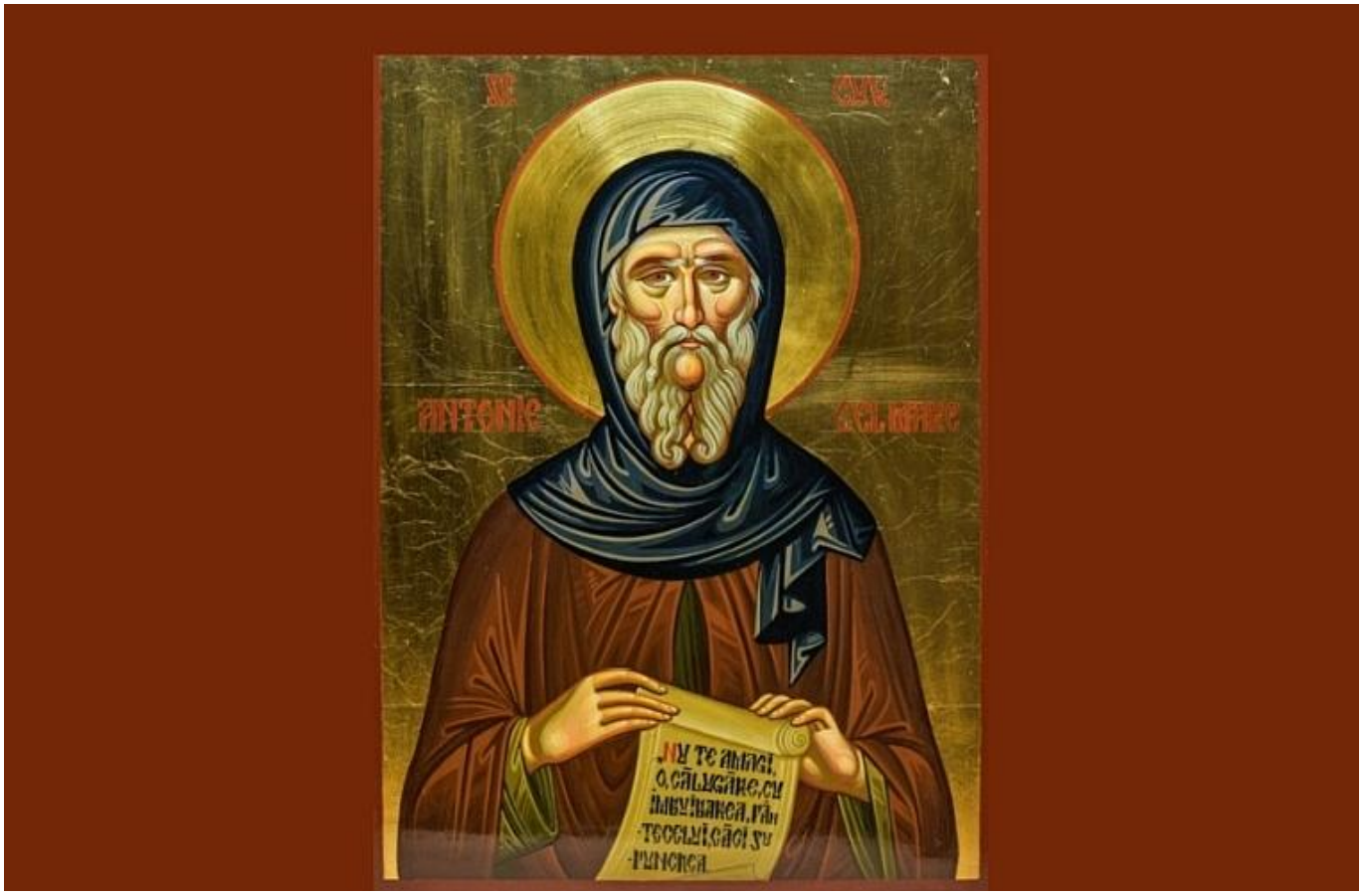
17/01/2020

Sf. Cuv. Antonie cel Mare; Sf. Cuv. Antonie cel Nou din Veria

Sfântul Antonie cel Mare a fost primul monah al pustiului cu viață eremitică și creatorul vieții monahale creștine în istoria -Bisericii. Nu întâmplător este numit de către Sfântul Atanasie omul lui Dumnezeu, deoarece acest ascet desăvârșit și-a dedicat întreaga viață lui Hristos și -Bisericii Sale. S-a născut pe la 250 în Egiptul de Mijloc și provenea dintr-o familie creștină, care l-a învățat să practice credința, dar mai ales să meargă la biserică. Pe când avea 20 de ani, Antonie a plecat în pustie, povăţuindu-se după viaţa pustnicilor care locuiau acolo. Fiind tânăr, sfântul a început a lupta cu trupul său, aprins fiind de ispita desfrânării. Atunci el s-a mutat într-un cimitir păgânesc, locuind în nişte morminte. Un moment emo-ționant și totodată cutremurător a fost acela în care Sfântul Antonie a vorbit cu diavolul desfrânării. Fiindcă diavolul s-a văzut alungat din inima lui, scrâșnind din dinți, după cum s-a scris (Iov 16,9) și ca ieșit din sine, I se arată, cum e la minte așa și în nălucire, ca un copil negru. Căci după ce diavolul a fost biruit în multe feluri, nu l-a

mai ispitit prin gânduri, ci, folosin-du-se de chip și de glas omenesc, a zis: „Pe mulți am înșelat și pe foarte mulți am doborât. Dar acum, luptând cu tine și cu ostenelile tale, ca și cu mulți alții, am slăbit“. Iar Antonie întrebându-l: „Cine ești tu care îmi spui mie acestea?“, îndată acela a rostit cu un glas plângăreț: „Sunt prietenul curviei. Eu am primit însărcinarea să întind cursele acestea și să gâdil pe tineri și mă numesc duhul curviei. Pe câți datori de curăție nu i-am înșelat. Pe câți înfrânați nu i-am biruit prin mângâieri și gâdiliri. Eu sunt cel pentru care prorocul mustră pe cei căzuți zicând: Ați fost amăgiți de duhul curviei! (Osea 4, 12). Prin mine au fost biruiți aceia. Eu sunt cel ce, necăjindu-te de multe ori, am fost tot de atâtea ori respins“. Atunci Antonie mulțumind Domnului și îndrăznind împotriva aceluia, i-a zis: „Atunci ești vrednic de mult dispreț, căci ești negru la minte și ca un copil nevolnic. N-am nici o frică de tine“. Pentru că „Domnul este ajutorul meu și voi disprețui pe vrăjmașii mei“ (Psalmi 117, 7). Acestea auzin-du-le înnegritul acela, a fugit îndată cu glasul topit, temându-se să se mai apropie de bărbat. Cât a stat în pustiu, cuviosul a atras mulți ucenici, formând adevărate obşti ascetice, dintre care cele mai importante erau cele de la Nitria și Scete. A murit în anul 356, în vârstă de 105 ani, pe muntele Kolzim, aproape de Marea Roșie. Icoana sa făcătoare de minuni se află la Biserica Domnească „Sfântul Anton”-Curtea Veche din Bucureşti.

ziarullumina.ro